

HART & HEMEL

NEL GOUDRIAAN
literaire roman

inkijkexemplaar

NEL GOUDRIAAN

literaire roman

HART
&
HEMEL

Eerste druk 2023
Copyright tekst © Nel Goudriaan

OMSLAG
vormgeving ProBeeld | Ambilicious

BINNENWERK
vormgeving Ambilicious Studio
Redactie Frans van der Eem
Eindredactie Inanna van den Berg | Ambilicious

Copyright © 2023 Ambilicious, Breda

ISBN 978-94-93275-93-5 | NUR 301
www.ambilicious.nl

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, microfilm, of op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

HART & HEMEL

Ambilicious Breda | Kalmthout

Deel 1

Proloog

'Gefeliciteerd, het is een jongen,' zegt de vroedvrouw.

Ze legt de pasgeborene in de armen van zijn moeder Johanna.

De baby huilt.

'Zijn longen werken in ieder geval goed.'

Vader Hendrik glundert.

'Een stamhouder, we noemen hem GertJan naar zijn beide opa's.'

Hij drukt een kus op het voorhoofd van Johanna.

'Goed gedaan, vrouw. Rust maar uit van je zware bevalling. Je bent de jongste niet meer.'

Vanuit haar ooghoeken ziet ze de mand met roze rompertjes.

Hendrik aait over haar vochtige wangen.

'De mens wikt, God beschikt. Laten we dankbaar zijn.'

Het zonlicht speelt met de stoflaag op de donkerrode fluwelen gordijnen. Op het behang tekent zich een kale plek af waar eerder het dressoir stond. Eva had erop gestaan dit meubelstuk mee te nemen naar haar nieuwe woning. GertJan stemde er zonder morren mee in. Dat was wel het minste wat hij voor haar kon doen.

Eva's lach verstomde in de loop van de jaren die ze getrouwd waren. Met het meenemen van de foto's en de schilderijen, die ze zo zorgvuldig had uitgezocht, verdween de ziel uit het huis. Wat er rest, is een boekenkast, wat achtergebleven huisraad en een la met persoonlijke bezittingen.

GertJan zit op een gammele kruk, die nog uit het huis van zijn ouders afkomstig is. De grauwe verhuisdozen, die Peter had gebracht, staan verloren in een hoek van de kamer. Hij bijt op zijn lip en begint te trillen.

'Niet terugkijken, niet aarzelen,' had Peter gezegd. 'Laat je niet leiden door je schuldgevoelens.' Het klinkt zo gemakkelijk als zijn vriend het zegt. Als ze samen zijn, voelt GertJan lichtheid en kan hij zijn zorgen opzijzetten. Nu hij alleen is, valt een verstikkende deken van schuld en schaamte als een loden last op hem neer.

Hij neemt een paar boeken uit de boekenkast: de Institutie van Calvijn en een serie Bijbelverklaringen. Zal hij ze meenemen of in de doos van de boeken voor de Kringloop doen? Peter ziet hem aankomen met die 'oude meuk'.

Zijn oog valt op een zilveren fotolijstje dat omgekeerd

op een stapel boeken ligt. Met daarin de trouwfoto die vier jaar lang op het dressoir heeft gestaan. Een felle steek van pijn trekt door zijn lijf, alsof iemand hem een harde trap geeft. Nu dringt de volle werkelijkheid tot hem door dat het voorbij is tussen hen; wat rest is de foto, achteloos verstopt tussen de boeken. Hij neemt de foto in zijn hand: Eva, een stralende bruid die hem vol verwachting aankijkt. Haar anders zo bleke gezicht is zachtroze gekleurd. Hijzelf staat er stijfjes bij in zijn perfect passende zwarte pak en glimmende schoenen. Zijn ogen staan dof; zijn glimlach lijkt geforceerd. Hij hield van Eva, ooit zijn trouwe jeugdvriendin; toch voelde het alsof hij tijdens de bruiloft een rol in een toneelstuk speelde. Weer dreunden de woorden van zijn moeder door zijn hoofd: 'Vandaag is de mooiste dag van je leven. Straks zie je je bruid en geven jullie elkaar het jawoord voor Gods aangezicht. Je verlaat je vader en moeder en jullie zullen tot één vlees zijn.'

Meedogenloos kruipt de rilling omhoog, die door zijn lijf joeg, toen zijn moeder het woord "vlees" uitsprak.

Bijna alles ging die dag langs hem heen. Alleen de woorden van de predikant waren hem bijgebleven: 'Vanaf nu zijn jullie verbonden door middel van een drievoudig snoer dat onverbrekkelijk is. Wat God samsmeedt, mag de mens nooit meer verbreken. Hijzelf zal daarvoor zorgen.'

Hij en Eva hadden afgesproken rein te blijven tot na hun trouwen. Eva had er meer moeite mee dan hij. Zo af en toe drong ze op een subtiele manier aan op meer intimiteit.

De eerste huwelijksnacht. Haar mollige naaktheid, opdringerige beelden van strakke puntige barbiepoppen.

De weerzin, de schaamte. 'Morgen zal het vast beter gaan,' zei ze alleen maar.

GertJan legt de foto terug. Vorige week is Eva verhuisd naar haar nieuwe woning, hijzelf trekt aan het eind van deze week bij zijn vriend in. Peter woont in een fijne, lichte flat aan de rand van de stad. Eindelijk kan hij weg uit dit benauwde dorp, waar iedereen hem kent. Hij drinkt een slok water uit het glas dat op de salontafel staat.

Een plotselinge moeheid overvalt hem. De stapel boeken weegt zwaar; bijna laat hij ze uit zijn handen vallen.

De telefoon rinkelt luid in de kale ruimte. Het is Peter; zijn stem klinkt opgewonden. 'Schiet je al een beetje op? Zodra ik klaar ben met mijn werk, kom ik een aantal dozen ophalen. Ik kan niet wachten tot je voorgoed bij me bent.'

GertJan antwoordt niet meteen.

'Gaat alles wel goed met je?' vraagt Peter.

'Prima hoor.'

Niet weer, denkt hij, ik heb al meer dan genoeg toneelgespeeld de afgelopen jaren. Steeds maar zeggen dat het uitstekend met me gaat. Vanaf nu wil ik oprecht zijn.

'Eerlijk gezegd zit ik er een beetje doorheen op dit moment. Het valt me zwaar in dit huis te zijn met alle herinneringen die bovenkomen.'

'Het komt allemaal goed. Nog even doorbijten, schat.'

De tranen stromen over zijn wangen. In gedachten hoort hij zijn vader zeggen: 'Echte mannen huilen niet.'

Ja, pa, echte mannen huilen wel. Zij verstoppen zich niet achter een masker.